

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy, v právní věci **žalobkyně M. K.**, zastoupené Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Chlumova 20, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2002, č. j. VS-1213/3-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Ca 18/2003-46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokátky Mgr. Dagmar Dřímlové **se určuje** částkou 4 300 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 8. 3. 2004 se stěžovatelka (dále i „žalobkyně“) domáhala zrušení pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Ca 18/2003-46, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25. 9. 2002, č. j. VV/920/01/OPŘ/11/01, kterým krajský úřad zamítl povolení obnovy řízení. Rozhodnutím Úřadu městského obvodu Poruba ze dne 5. 12. 2000, č. j. Vnitř.-R-430/00, byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jehož se dopustila dne 25. 4. 2000 v budově Okresního soudu v Ostravě slovním a fyzickým napadením svého manžela Ing. I. K. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 500 Kč. V odůvodnění rozsudku soud uvedl zejména, že přesto, že žalobkyně v žalobě tvrdila, že existují nové důkazy, které

zakládají obnovu řízení, takové důkazy nikdy nedoložila, důkazy, které uváděla, průběh správního řízení nezpochybnila. Nedoložila rovněž své tvrzení o zfalšovaných důkazech. K námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí obsahuje písařské chyby a formální nedostatky, soud uvedl, že písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí může správní orgán napravit kdykoliv i bez návrhu, a tyto nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

V kasační stížnosti žalobkyně namítla, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku, zda skutečně ke spáchání přestupku došlo, neboť nebyla určena přesně ani doba spáchání přestupku. Skutek byl vymyšlen, svědecké výpovědi jsou nepravdivé, nepravdivé je i tvrzení soudu, že žalobkyně neposkytla žádné důkazy pro své tvrzení. Soudní jednání, po jehož ukončení mělo ke spáchání přestupku žalobkyní dojít, proběhlo dne 25. 4. 2000, dle protokolu bylo ukončeno ve 14.10 hod. Poté bylo nutno protokol o jednání podepsat třemi účastníky, v jednacím síni se zdrželi tedy nejméně do 14.20 hod. Nemůže být pravdivé tvrzení svědků, kteří uvedli, že se žalobkyně měla přestupku dopustit někdy po 14.00 hod. Z těchto podkladů, ve spise založených, je zřejmé, že pro povolení obnovy řízení byly splněny předpoklady. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 6. 2004 požádala o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že důvody pro povolení obnovy řízení nenastaly a navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodnou soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, v němž žalobkyně tvrdí, že rozsudek soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a že vady řízení před správním orgánem způsobily nezákonnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s.].

Takovou vadu však Nejvyšší správní soud neshledal.

Podle § 62 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, na návrh účastníka řízení obnoví, mj. tehdy, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení, a také tehdy, opírá-li se rozhodnutí o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

Novými skutečnostmi, či důkazy, je třeba rozumět skutková zjištění, která v době rozhodování nemohla být v řízení uplatněna. Znamená to, že tyto skutečnosti či důkazy musely v době řízení nutně existovat, ale účastník je buďto neznal, nebo je nemohl použít. Řízením se má na mysli proces u obou instancí; účastník se tak nemůže úspěšně domáhat obnovy řízení v případě, že mohl skutečnost uplatnit v odvolacím řízení. Navíc nepostačuje, že ony nové skutečnosti či důkazy existovaly v době řízení a nemohly být bez zavinění účastníka řízení uplatněny, ale podmínkou je rovněž skutečnost, že mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí. O takový stav se však nejednalo, což ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni vyložil.

Jako důvod návrhu na povolení obnovy řízení žalobkyně uvedla, že vyšly najevo nové skutečnosti, které mohly mít vliv na rozhodnutí a nemohly být uplatněny bez jejího zavinění a dále že rozhodnutí se zakládá na nepravdivých důkazech.

S těmito důvody, v žalobě obecně uplatněnými, se v odůvodnění rozsudku soud vypořádal, jestliže uvedl, že přesto, že žalobkyně v žalobě tvrdila, že existují nové důkazy, které zakládají obnovu řízení, takové důkazy nikdy nedoložila, důkazy, které uváděla,

průběh správního řízení nezpochybnily. K námitce žalobkyně, že správní orgán rozhodoval na základě zfalšovaných či nepravdivých důkazů soud uvedl, že za takové se považují zejména nepravdivé svědecké výpovědi, nesprávné znalecké posudky, padělané listiny, nepravdivá čestná prohlášení apod. Pokud měl spočívat důvod obnovy řízení v tom, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, je nerozhodné, zda jej spáchal účastník řízení nebo někdo jiný. Předpokladem však je, aby o trestném činu bylo pravomocně rozhodnuto, nestačí jen podezření ze spáchání trestné činnosti. Žalobkyně však toto tvrzení o zfalšovaných důkazech nedoložila. S tímto hodnocením soudu se Nejvyšší správní soud po prostudování správního spisu ztotožnil. Důkazy, o nichž žalobkyně tvrdí, že se ukázaly být nepravdivými, jsou poznatky, které správní orgán získal při dokazování a které, dle jejího názoru, neodpovídají skutečnostem, o nichž měly učinit pravdivý obraz. V každém takovém případě, je nástrojem účastníka protidůkaz, který však žalobkyně nenabídla.

Pokud nově, v podstatě jako jediný kasační důvod žalobkyně uvedla, že přestupek nemohl být spáchán tak, jak je ve spise uvedeno, neboť neodpovídá doba spáchání přestupku, jedná se o uváděná nova, jež jsou jako důvod pro podání kasační stížnosti nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud již rozhodl o kasační stížnosti samotné, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalobkyně nedosáhla v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Odměnu advokátky Mgr. Dagmar Dřimalové soud určil částkou 4 300 Kč, jež spočívá v přiznání 4 úkonů právní služby (převzetí zastupování, 2x nahlížení do spisu za účelem prostudování spisu, písemné podání kasační stížnosti soudu), tj. 4 x 1 000 Kč a 4 x 75 Kč, a to podle § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b), d) a f) a § 11 odst. 3, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu